



Marica i djeca iz njene skupine



Urbana vila

Ide mi na živce mješovita skupina! Iz više razloga. Kontradiktornih. Prvi je taj što mi se ponekad čini kako bi curice i dečki mogli lijepo funkcionirati i bez mene. A ja sam vam od onih koji trebaju da ih trebaju. Drugi je razlog taj što me mješovite skupine neprekidno snažno živčano podražuju. I živčano i emotivno, zapravo.

To da mi se čini da bi mogli i bez mene i nije sasvim nov osjećaj i ne bih ga vezala samo za mješovitu skupinu. Osobito kad se sjetim fenomenalnih događanja u svezi i glede samostalnosti pri smišljanju psina svake vrste. A toga ima u svakoj skupini. I izvan vrtića. I šire. Međutim, kad kažem da bi moji 'mješanci' mogli i bez mene, onda vam moram skrušeno priznati kako sam uredila da sve odlično funkcionira na principu prirodne hijerarhije. Po dobi. I tu je

sve sasvim jasno. Budući da sam ja uvijek (možete li vjerovati!) najstarija u skupini, drže da sam vrhovni autoritet. Bogom dan i neprikosnoven. Iz toga proizlazi da je svaki sljedeći na ljestvici autoritet onom ispod sebe, tj. mlađem od sebe.

Da bi sve i svakom bilo jasno, načinila sam na panou plošnu urbanu vilu na tri kata. U prizemlju stanuju najmlađi, na na drugom katu oni malo stariji, a na trećem katu u prvom prozoru slijeva stoluje fotografija najstarijeg člana obitelji klinaca. Kolegica i ja smo ipak u prizemlju.

To nema veze s hijerarhijom, nego s tim da je poželjno da budemo blizu vrata, s ključevima. Pa kad se slučajno dogodi da me 'stisne', da moram izaći na minutu, zna se, ključeve preuzima najstariji toga dana prisutan. On radi ono što i ja. Uglavnom ništa! Nastavi se igrati s divnim osjećajem

da je glavni. Ostali niti ne primijete da me nema pa mi se ne vesele kad se vratim. A to boli. Dira u živac!

No, da se razumijemo, situacije kad su više upućeni jedni na druge nisu uvijek bolne. Štoviše, neke vas i poštede mogućih bolova.

Eto, na primjer, izlazimo van. U uobičajenoj mlađoj grupi puknut će vam leđa od prigibanja dok sve ne zakopčate, zavezete, obujete i obučete. Istina, u starijoj ćete to potpuno zaboraviti, ali će vam još teže pasti kad počnete ispočetka. U mješovitoj skupini toga nema. Pomoć i samopomoć tu su na djelu u punom smislu riječi. Iznenadim se tu i tamo kad s vremena na vrijeme skužim da Laura sama veže cipele a tek je u prizemlju. A Toni? Toni, s trećeg kata svladao je tu vještinu istih dana. U inat malo iz prizemlja!



Rijetko mi se događa da me stanari prizemlja traže da im nešto dohvatim s viših polica. Za njih to čini elita s kata. Ponekad mi zastane dah i zatitra junačko srce. Jer me strah da ne padnu. Njih nije. Valjda zato što sve mogu. I jer sve znaju.

Eto, na primjer, neki dan vodila se mješovita rasprava o ljubavi. Stanar prizemlja uvjerava stanarku prvog kata kako se ne može zaljubiti jer je još mala, na što mu ova znalački odgovara: 'Mogu, mogu, a kad bum na trećem katu, onda ću se ženiti!' Zna Chijara, za Valentinovo smo imali svadbu. Sretno smo oženili dvoje stanara trećeg kata. Sve po običajima i kako je red. Svatko je pri tome imao neku ulogu. Najvažniju!

Načelo demokracije u mješovitim je grupama osobito zastupljeno, iako se zbog vladavine starijih na prvi pogled tako ne čini. Ali i oni najmanji znaju da svi stare. I da u prizemlje naše vile svake godine dolaze novi, mlađi stanari. A onda se stari

stanari penju kat iznad, u školu. Da nas gledaju odozgo. I gađaju. Isto odozgo. S čim stignu. Spužva, kreda.. što bilo! Sve to trebamo. Znaju oni! Dijalektika na djelu.

Ao liberalizmu da i ne govorimo. Sloboda djelovanja, govorenja, a u novije vrijeme i pisanja ovdje je normalna stvar. Uvjet je samo jedan. Pazi da te ne uhvate na djelu stanari viših katova. Ili ključarica Marica. Kao na primjer ono prekjučer: Među crtežima za otpis nalazim pisanu riječ. Na glagoljici. Varijanta oble glagoljice koja se jednostavno piše i lako pamti ovih je dana pravi hit. Pišu se poruke, izjavljuje ljubav. Zagolica me znatiželja. Transliteriram. U transu sam od sreće jer poruka počinje mojim imenom. Transliteriram dalje... 'Marica je malo zločesta teta ali mi...'. I nema dalje! Ne mogu se suzdržati. Smijući se čitam. Čija je poruka, razdragano pitam. Javlja se Maja. Sretna je kad sam sretna. Mala iz prizemlja! Bombončić moj maleni, zamjerila mi što sam joj, cendravici jednoj, umjesto svekolike pažnje

koju i onako stalno plijeni, jutros ponudila samo maramicu. Ali piše glagoljicu, mali broj crvčić iz prizemlja!

Snažnih emocionalnih podražaja pristojna odgajateljica ma koje skupine ima napretek, ali u mješovitoj su jedinstveni. Usto je društveno uređenje u mješovitoj skupini takvo da minimumom rada osiguravate maksimum užitka. Iskreno, mješovitoj skupini nalazim samo jednu manu. Nije uopće raširena pojavnost! Zato je rad u mješovitoj tako popularan. Zbog normativa, osobito. I zato jer su prilagođeni prostorni i ini uvjeti. I zbog svekolikog razumijevanja. Svih i svakoga.

Ina kraju, dragi moji, molim vas, neka ovo što sam vam priopćila ostane među nama. Ne bi bilo zgodno, zbilja ne bi, da tamo neki saznaju kako malo radim a puno uživam na poslu za koji me još i plaćaju. Hvala vam. Od srca! Uvijek, odano, vaša

Marica Milčec